

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN MISCHO

της 30ής Μαΐου 2002¹

1. Το Vestre Landsret (Δανία) ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα² (στο εξής: τελωνειακός κώδικας) καθώς και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2454/93³ (στο εξής: ο εκτελεστικός κανονισμός).

I — Το νομικό πλαίσιο

3. Το άρθρο 96, παράγραφος 1, στοιχείο α', του τελωνειακού κώδικα ορίζει τα εξής:

«1. Ο κυρίως υπόχρεος είναι ο υποκείμενος στο καθεστώς εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμησης και οφείλει:

2. Η υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιον του Vestre Landsret αφορά σειρά φορτίων που καταχωρίστηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας της εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως. Το ζήτημα εν προκειμένω είναι αν οι δανικές τελωνειακές αρχές, στις οποίες υπάγεται το τελωνείο αναχωρήσεως, μπορούν να εισπράξουν τη γεννηθείσα τελωνειακή οφειλή από τον κύριο υπόχρεο, μολονότι οι αρχές δεν τον ενημέρωσαν πριν από τη λήξη του ενδέκατου μήνα από την ημερομηνία καταχωρίσεως της δηλώσεως κοινοτικής διαμετακομίσεως ότι το φορτίο δεν προσκομίστηκε στο τελωνείο προορισμού και ότι δεν κατέστη δυνατό να προσδιοριστεί ο τόπος όπου διαπράχθηκε η παράβαση ή η παρατυπία.

α) να προσκομίζει προς έλεγχο ανέπαφα τα εμπορεύματα στο τελωνείο προορισμού μέσα στην καθορισμένη προθεσμία και να έχει τηρήσει τα μέτρα διαπίστευσης της ταυτότητάς τους, τα οποία έχουν ληφθεί από τις τελωνειακές αρχές»

4. Σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα:

¹ — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

² — EEL 302, σ. 1.

³ — EEL 253, σ. 1.

«2. Εκτός των περιπτώσεων που προβλέπεται στο άρθρο 217 παράγραφος 1 δεύτερο

και τρίτο εδάφιο, δεν επιτρέπεται εκ των υστέρων βεβαίωση όταν:

6. Το άρθρο 233 του τελωνειακού κώδικα ορίζει τα εξής:

[...]

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων που ισχύουν σχετικά με την παραγραφή της τελωνειακής οφειλής καθώς και σχετικά με την μη ανάκτηση του ποσού της τελωνειακής οφειλής σε περίπτωση δικαστικά διαπιστωμένης αφερεγγυότητας του οφειλέτη, η απόσβεση της τελωνειακής οφειλής επέρχεται:

β) το νομίμως οφειλόμενο ποσό των δασμών δεν βεβαιώθηκε από λάθος των ιδίων των τελωνειακών αρχών, το οποίο λογικά δεν μπορούσε να ανακαλυφθεί από τον οφειλέτη, εφόσον ο τελευταίος ενήργησε με καλή πίστη και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση»

α) με την καταβολή του ποσού των δασμών·

β) με τη διαγραφή του ποσού των δασμών·

5. Σύμφωνα με το άρθρο 221, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα:

γ) προκειμένου για εμπορεύματα που έχουν διασαφηθεί για τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής δασμών:

«3. Η γνωστοποίηση στον οφειλέτη δεν είναι δυνατόν να γίνει μετά τη λήξη τριετούς προθεσμίας από την ημερομηνία γένεσης της τελωνειακής οφειλής. Ωστόσο, όταν η αδυναμία των τελωνειακών αρχών να προσδιορίσουν το ακριβές ποσό των νομίμως οφειλόμενων δασμών, οφείλεται σε πράξη που υπόκειται σε ποινική δικαστική δίωξη, η εν λόγω γνωστοποίηση γίνεται εφόσον αυτό προβλέπεται από τις ισχύουσες διατάξεις, και μετά τη λήξη της εν λόγω τριετούς προθεσμίας.»

— όταν η τελωνειακή διασάφηση ακυρωθεί σύμφωνα με το άρθρο 66,

— όταν τα εμπορεύματα, πριν δοθεί άδεια παραλαβής, κατασχεθούν και συγχρόνως ή στη συνέχεια δημευθούν, είτε καταστραφούν με εντολή των τελωνειακών αρχών, είτε καταστραφούν ή εγκαταλειφθούν σύμφωνα με το άρθρο 182, είτε κατα-

στραφούν ή χαθούν ανεπανόρθωτα από λόγο οφειλόμενο στην ίδια τη φύση των εμπορευμάτων ή λόγω τυχαίου γεγονότος ή ανωτέρας βίας·

διεπράχθη η παράβαση ή παρατυπία δεν μπορεί να προσδιοριστεί, θεωρείται ότι η εν λόγω παράβαση ή παρατυπία διεπράχθη·

δ) εφόσον τα εμπορεύματα για τα οποία γεννάται τελωνειακή οφειλή σύμφωνα με το άρθρο 202 κατασχεθούν κατά την παράτυπη εισαγωγή τους και συγχρόνως ή στη συνέχεια διμευθούν.

— στο κράτος μέλος στο οποίο υπάγεται το τελωνείο αναχώρησης,

ή

— στο κράτος μέλος στο οποίο υπάγεται το τελωνείο διέλευσης κατά την είσοδο στην Κοινότητα και στο οποίο κατατέθηκε δελτίο διέλευσης,

Σε περίπτωση κατάσχεσης και δήμευσης, η τελωνειακή οφειλή λογίζεται πάντως, για την εφαρμογή της εφαρμοστέας στις τελωνειακές παραβάσεις ποινικής νομοθεσίας, ως μη αποσβεσθείσα όταν η ποινική νομοθεσία ενός κράτους μέλους προβλέπει ότι οι τελωνειακοί δασμοί χρησιμεύουν ως βάση για τον καθορισμό κυρώσεων ή ότι η ύπαρξη τελωνειακής οφειλής χρησιμεύει ως βάση για την ποινική δίωξη.»

εκτός αν, εντός της προθεσμίας που καθορίζεται στο άρθρο 379 παράγραφος 2, αποδειχθεί επαρκώς, κατά την κρίση των τελωνειακών αρχών, η κανονικότητα της πράξης διαμετακόμισης ή ο τόπος όπου πράγματι διεπράχθη η παράβαση ή η παρατυπία.»

7. Σύμφωνα με το άρθρο 378, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού:

8. Σύμφωνα με το άρθρο 379 του εκτελεστικού κανονισμού:

«Με την επιφύλαξη του άρθρου 215 του κώδικα, όταν η αποστολή δεν προσκομιστεί στο τελωνείο προορισμού και ο τόπος όπου

«1. Όταν κάποια αποστολή δεν προσκομιστεί στο τελωνείο προορισμού και δεν μπορεί να προσδιοριστεί ο τόπος όπου διαπράχθηκε η παράβαση ή παρατυπία, το τελωνείο ανα-

χώρησης ενημερώνει σχετικά τον κύριο υπόχρεο το συντομότερο δυνατό και το αργότερο πριν από τη λήξη του ενδέκατου μηνός από την ημερομηνία καταχώρισης της δήλωσης κοινοτικής διαμετακόμισης.

2. Η ανακοίνωση που αναφέρεται στην παράγραφο 1 πρέπει να αναφέρει κυρίως την προθεσμία εντός της οποίας δύναται να αποδεικνύεται, κατά τρόπο ικανοποιητικό, στο τελωνείο αναχώρησης η κανονικότητα της πράξης διαμετακόμισης ή ο τόπος όπου πράγματι διαπράχθηκε η παράβαση ή η παρατυπία. Η προθεσμία αυτή ανέρχεται σε τρεις μήνες από την ημερομηνία της ανακοίνωσης που αναφέρεται στην παράγραφο 1. Εάν, εντός της προθεσμίας αυτής, δεν προσκομστεί η εν λόγω απόδειξη, το αρμόδιο κράτος μέλος προβαίνει στην είσπραξη των σχετικών δασμών και άλλων επιβαρύνσεων. Στην περίπτωση που αυτό το κράτος μέλος δεν είναι το ίδιο με εκείνο στο οποίο βρίσκεται το τελωνείο αναχώρησης, αυτό το τελευταίο ειδοποιεί το συντομότερο το εν λόγω κράτος μέλος.»

II — Τα πραγματικά περιστατικά

9. Κατά το χρονικό διάστημα από τις 10 Ιανουαρίου 1994 έως τις 9 Ιουνίου 1994, η τελωνειακή και φορολογική περιφέρεια Sønderborg (Δανία) (στο εξής: η περιφερειακή διεύθυνση) έλαβε τέσσερις πληροφοριακές ανακοινώσεις από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες διευκρινίζουν ότι σε μια σειρά περιπτώσεων διαπιστώθηκαν παραβάσεις ή παρατυπίες στο πλαίσιο της μεταφοράς βουτύρου καταγωγής Τσεχίας σε συνάρτηση με αποστολή του

βουτύρου υπό διαμετακόμιση εντός της Κοινότητας. Διευκρινιζόταν συγκεκριμένα ότι επιχειρήθηκε να ολοκληρωθούν οι αποστολές με νόθευση των χρησιμοποιηθέντων εγγράφων διασαφήσεως T1. Η Επιτροπή καλούσε όλα τα κράτη μέλη να «προσέχουν ιδιαίτερος φορτία βουτύρου καταγωγής τρίτων χωρών τα οποία διασχίζουν υπό διαμετακόμιση την Κοινότητα» και να «επεκτείνουν το σύστημα έγκαιρης γνωστοποίησης (στο εξής: ΣΕΓ) για ευαίσθητα προϊόντα και στα φορτία βουτύρου».

10. Κατά το χρονικό διάστημα από τις 28 Ιουνίου έως τις 19 Οκτωβρίου 1994, η τελωνειακή εταιρία ονόματι SPKR 4 nr. 3482 ApS (στο εξής: SPKR) υπήγαγε 32 φορτία βουτύρου καταγωγής Τσεχίας στο καθεστώς εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως. Δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι η προσφεύγουσα εταιρία ήταν καλής πίστεως, αγνοούσε τις παραβάσεις και τις παρατυπίες και δεν γνώριζε το περιεχόμενο των ανακοινώσεων της Επιτροπής. Ως τελωνεία προορισμού αναφέρονταν στα έγγραφα διασαφήσεως T1 η «Ραβέννα, Ιταλία» και η «Νάπολη, Ιταλία».

11. Η περιφερειακή διεύθυνση παρέλαβε το αντίτυπο αριθ. 1 των εγγράφων διασαφήσεως T1 κατά την ημερομηνία καταχωρίσεως των δηλώσεων κοινοτικής διαμετακομίσεως. Η διεύθυνση παρέλαβε το αντίτυπο αριθ. 5 αυτών των εγγράφων για επιστροφή στο τέλος του 1994 ή στις αρχές του 1995, χωρίς να προβεί στην καταγραφή της ακριβούς ημερομηνίας κατά την οποία της είχε επιστραφεί

το αντίτυπο 5. Προφανώς, όπως συνάγεται από τα εν λόγω έγγραφα διασαφήσεως, τα φορτία είχαν προσκομιστεί στα τελωνεία προορισμού. Το ΣΕΓ δεν είχε χρησιμοποιηθεί στο τελωνείο προορισμού.

12. Με τηλετύπημα της 28ης Νοεμβρίου 1994 προς την περιφερειακή διεύθυνση, μέσω του δικτύου πληροφορικής «System Customs and Enforcement Network» (SCENT), η Επιτροπή διευκρίνισε ότι είχε πληροφορίες ότι είχαν διαπραχθεί παραβάσεις ή παρατυπίες για το βούτυρο καταγωγής Τσεχίας υπό διαμετακόμηση και ζήτησε από τις δανικές τελωνειακές αρχές να εξετάσουν ορισμένα φορτία, μεταξύ των οποίων εκείνα που αφορά η παρούσα υπόθεση.

13. Με έγγραφο της 6ης Δεκεμβρίου 1994, ζητήθηκε από την περιφερειακή διεύθυνση να προβεί επείγοντως σε έλεγχο των φορτίων βουτύρου καταγωγής Τσεχίας βάσει των τεσσάρων προαναφερθεισών πληροφοριακών ανακοινώσεων της 10ης και 13ης Ιανουαρίου, της 4ης Φεβρουαρίου και της 9ης Ιουνίου 1994.

14. Με έγγραφο της 30ής Δεκεμβρίου 1994 προς την SPKR, η περιφερειακή διεύθυνση γνωστοποίησε σε αυτή την εταιρία ότι το αντίτυπο 5 των εγγράφων διασαφήσεως T1 για επιστροφή παρελήφθη για 6 από τα 32 εν λόγω φορτία. Η περιφερειακή διεύθυνση εξέθεσε ότι κατόπιν αυτού οι υποθέσεις μπορούν να θεωρηθούν ότι έχουν κλείσει.

15. Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 1995, η περιφερειακή διεύθυνση απάντησε στο από 28 Νοεμβρίου 1994 αίτημα της Επιτροπής με τη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα είχε υπαγάγει στο καθεστώς εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως 32 φορτία βουτύρου, που αντιστοιχούσαν στα φορτία βουτύρου καταγωγής Τσεχίας για τα οποία η Επιτροπή είχε υποψίες.

16. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή ήρθε σε επαφή με τις ιταλικές τελωνειακές αρχές προκειμένου να επαληθευθεί η ορθότητα του συγκεκριμένου αντιτύπου 5 των εγγράφων διασαφήσεως T1 που είχε υποβάλει η SPKR.

17. Με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 1995, η περιφερειακή διεύθυνση γνωστοποίησε στον εγγυητή ότι η εξέταση της υποθέσεως από το τελωνείο αναχωρήσεως δεν είχε ολοκληρωθεί σχετικά με την αποστολή 31 από τα 32 φορτία. Η SPKR έλαβε συγχρόνως αντίγραφο αυτής της γνωστοποίησης. Τον Ιούλιο του 1996, η περιφερειακή διεύθυνση εντόπισε το τελευταίο φορτίο που αφορά η παρούσα υπόθεση. Αιτία της καθυστέρησης ήταν ότι το αντίτυπο 2 του σχετικού εγγράφου διασαφήσεως T1, βάσει του οποίου η περιφερειακή διεύθυνση είχε καταχωρίσει το φορτίο, έφερε διαφορετικό αριθμό από αυτόν του αντιτύπου 1.

18. Μετά την επακολογήσασα επαλήθευση των αντιτύπων για επιστροφή, οι ιταλικές αρχές διευκρίνισαν με έγγραφα της 29ης Δεκεμβρίου και της 31ης Δεκεμβρίου

1995 (για 31 από τα φορτία) και της 10ης Αυγούστου 1996 (για το τελευταίο φορτίο), ότι το αντίτυπο για επιστροφή αριθ. 5 των εγγράφων διασαφήσεως T1 ήταν νοθευμένο.

την τρίμηνη προθεσμία μετά την παρέλευση της προθεσμίας ένδεκα μηνών που προβλέπει το άρθρο 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού έχει επίπτωση επί του δικαιώματος των αρχών να εισπράξουν την τελωνειακή οφειλή.

19. Με έγγραφα της 6ης Φεβρουαρίου 1996 (για τα 31 φορτία) και της 6ης Δεκεμβρίου 1996 (για το τελευταίο φορτίο), η περιφερειακή διεύθυνση γνωστοποίησε την παράβαση στην SPKR και την πληροφόρησε ότι διέθετε προθεσμία τριών μηνών για να προσκομίσει είτε απόδειξη για την κανονικότητα των πράξεων είτε απόδειξη για τον τόπο στον οποίο διεπράχθη πράγματι η παράβαση ή παρατυπία.

20. Όσον αφορά τα φορτία για τα οποία οι δανικές τελωνειακές αρχές εκτίμησαν ότι ο τόπος των παραβάσεων ή των παρατυπιών δεν είχε προσδιοριστεί πριν από τη λήξη της ταχθείσας προθεσμίας, οι εν λόγω αρχές προέβησαν στην εισπραξη της τελωνειακής οφειλής από την SPKR. Με έγγραφα της 28ης Νοεμβρίου και της 1ης Δεκεμβρίου 1997, η τελωνειακή και φορολογική διοίκηση εξέδωσε οριστικές διοικητικές αποφάσεις επί των υποθέσεων.

21. Στις 27 Νοεμβρίου 1998, η SPKR άσκησε ενώπιον του Vestre Landsret προσφυγή περί ακυρώσεως αυτών των αποφάσεων.

22. Το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι το ζήτημα που τίθεται είναι αν το γεγονός ότι οι δανικές τελωνειακές αρχές γνωστοποίησαν

III — Τα προδικαστικά ερωτήματα

23. Υπό αυτές τις συνθήκες και ενόψει της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξαν οι διάδικοι στην κύρια δίκη, το αιτούν δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα ακόλουθα ερωτήματα προς έκδοση προδικαστικής αποφάσεως:

«1) Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 2913/92 του Συμβουλίου (τελωνειακού κώδικα) και του κανονισμού 2454/93 της Επιτροπής (εκτελεστικού κανονισμού), ιδίως του άρθρου 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, την έννοια ότι το τελωνείο αναχωρήσεως δεν μπορεί να εισπράξει τελωνειακή οφειλή, η οποία έχει γεννηθεί κατόπιν παραβάσεως ή παρατυπίας σχετιζομένης με εξωτερική κοινοτική διαμετακόμηση, από τον κύριο υπόχρεο, εφόσον αυτός δεν ενημερώθηκε πριν από τη λήξη της προθεσμίας των ένδεκα μηνών μετά την ημερομηνία καταχωρίσεως της δηλώσεως κοινοτικής διαμετακομίσεως, όπως ορίζεται στο άρθρο 379 του εκτελεστικού κανονισμού;

2) Έχει μήπως σημασία για την απάντηση στο πρώτο ερώτημα το ότι το τελωνείο αναχωρήσεως δεν ακολούθησε διοικητική οδηγία για την αποστολή στοιχείων που έχει καθορίσει η επιτροπή τελωνειακού κώδικα (early warning system) ή μπορεί να προσαφθεί στις αρχές του τελωνείου αναχωρήσεως ότι δεν πραγματοποιήσε έγκαιρη γνωστοποίηση;»

26. Αφενός, η SPKR εκτιμά ότι η προθεσμία των ένδεκα μηνών είναι αποκλειστική. Ως εκ τούτου, κατά την άποψή της, το τελωνείο αναχωρήσεως δεν μπορεί πλέον να εφαρμόσει τους σχετικούς με το βάρος αποδείξεις κανόνες, που προβλέπουν οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 378 και 379 του εκτελεστικού κανονισμού. Επομένως, το τελωνείο αναχωρήσεως δεν μπορεί να εισπράξει τους εν λόγω δασμούς παρά μόνον εφόσον αποδείξει ότι το φορτίο ετέθη προς κατανάλωση στη Δανία χωρίς την καταβολή των δασμών και άλλων φόρων.

IV — Ανάλυση

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

24. Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, στην ουσία, ποιες είναι οι έννομες συνέπειες της υπερβάσεως εκ μέρους των τελωνειακών αρχών της προθεσμίας των ένδεκα μηνών που προβλέπει το άρθρο 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού εντός της οποίας το τελωνείο αναχωρήσεως υποχρεούται να γνωστοποιήσει στον κύριο υπόχρεο το γεγονός ότι το φορτίο δεν προσκομίστηκε στο τελωνείο προορισμού και ότι δεν μπορεί να αποδειχθεί ο τόπος όπου διεπράχθη η παράβαση ή παρατυπία.

27. Αφετέρου, η Γαλλική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση της Δανίας, η Γερμανική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η προθεσμία των ένδεκα μηνών έχει ως αποκλειστικό σκοπό τη διασφάλιση της συνεπούς και ενιαίας εφαρμογής εκ μέρους των αρχών των διατάξεων περί εισπράξεως της τελωνειακής οφειλής. Η μη τήρηση αυτής της προθεσμίας δεν μπορεί, επομένως, καθεαυτή, να αποκλείσει την εκ των υστέρων είσπραξη της τελωνειακής οφειλής.

28. Θα ξεκινήσω την ανάλυση με τη διάταξη που προβλέπει την επίμαχη προθεσμία, ήτοι το άρθρο 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού το οποίο — υπενθυμίζω — ορίζει τα εξής:

«Όταν κάποια αποστολή δεν προσκομίζεται στο τελωνείο προορισμού και δεν μπορεί να προσδιοριστεί ο τόπος όπου διαπράχθηκε η παράβαση ή παρατυπία, το τελωνείο αναχώρησης ενημερώνει σχετικά τον κύριο υπόχρεο το συντομότερο δυνατό και το

25. Συναφώς, προβάλλονται δύο θέσεις.

αργότερο πριν από τη λήξη του ενδέκατου μηνός από την ημερομηνία καταχώρισης της δήλωσης κοινοτικής διαμετακόμισης.»

33. Επιπλέον, επιβάλλεται να αναγνωριστεί ότι το κείμενο δεν κάνει μνεία των εννόμων συνεπειών που έχει η υπέρβαση αυτής της προθεσμίας.

29. Κάνοντας μνεία της δανικής⁴, αγγλικής⁵, γερμανικής⁶ και γαλλικής μετάφρασης αυτής της διατάξεως, η SPKR εκτιμά ότι το γράμμα της επιβεβαιώνει τη θέση της ότι η προθεσμία των ένδεκα μηνών έχει αποκλειστικό χαρακτήρα.

34. Επομένως, επιβάλλεται να εξεταστεί το πλαίσιο της επίμαχης διατάξεως, όπως προτείνουν η Γαλλική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση της Δανίας και η Γερμανική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή.

30. Ωστόσο, είμαι της άποψης, όπως η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, ότι το γράμμα αυτής της διατάξεως δεν οδηγεί σε αυτό το συμπέρασμα.

35. Ειδικότερα, αυτές οι κυβερνήσεις και η Επιτροπή παρατηρούν ότι αν ακολουθήσουμε την άποψη της SPKR, καταλήγουμε στην προσθήκη στα άρθρα 221, παράγραφος 3, και 233 του τελωνειακού κώδικα ενός λόγου που επιφέρει απόσβεση της τελωνειακής οφειλής, ο οποίος δεν περιέχεται σε αυτή.

31. Εκ πρώτης όψεως, βεβαίως, τείνει κανείς να συνάγει από τη διατύπωση «το αργότερο», που περιέχεται μεταξύ άλλων στη γερμανική, στην αγγλική, στη δανική και στη γαλλική μετάφραση της εν λόγω διατάξεως, ότι μετά την παρέλευση του ενδέκατου μήνα «είναι πλέον πολύ αργά» για να γίνει γνωστοποίηση στον κύριο υπόχρεο.

36. Αυτή η παρατήρηση μου φαίνεται ακριβής.

32. Οι λέξεις «το αργότερο» δύσκολα μπορούν να νοηθούν ως «ει δυνατόν» ή «κατά προτίμηση».

37. Συγκεκριμένα, τα προπαρατεθέντα άρθρα 221, παράγραφος 3, και 233 του τελωνειακού κώδικα, που περιέχουν ειδικούς κανόνες σχετικά με την απόσβεση της τελωνειακής οφειλής, δεν κάνουν, πράγματι, μνεία της υπέρβασης της προθεσμίας των ένδεκα μηνών ως λόγο που επιφέρει την απόσβεση μιας τέτοιας οφειλής.

4 — «... og inden udløbet af den elvte måned...»

5 — «... and in any case before the end of the 11th month...»

6 — «... spätestens jedoch vor Ablauf des elften Monats...»

38. Το γράμμα αλλά και το πνεύμα αυτών των διατάξεων — τα οποία, όπως μας εξηγεί η Επιτροπή, στηρίζονται σε μια ισορροπία μεταξύ, αφενός, της μέριμνας της προστασίας των ιδίων πόρων της Κοινότητας και, αφετέρου, της μέριμνας της προστασίας των τελωνειακών υπαλλήλων και των μεταφορέων — οδηγούν στο συμπέρασμα ότι αυτές οι διατάξεις περιέχουν αποκλειστική απαρίθμηση των λόγων που επιφέρουν απόσβεση της τελωνειακής οφειλής.

39. Στη συνέχεια, όπως ευστόχως παρατηρούν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, η ιεραρχία των κανόνων δικαίου επιβάλλει την ερμηνεία τους, κατά το δυνατό, κατά τρόπο που να προκύπτει ότι είναι σύμφωνο με τις διατάξεις του τελωνειακού κώδικα⁷.

40. Επομένως, το άρθρο 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού δεν μπορεί να νοηθεί ότι περιέχει λόγο αποσβέσεως της τελωνειακής οφειλής ο οποίος δεν περιλαμβάνεται στις οικείες διατάξεις του τελωνειακού κώδικα.

41. Η SPKR αμφισβητεί, ωστόσο, ότι η άποψή της καταλήγει στην προοιμική ενός λόγου αποσβέσεως της τελωνειακής οφειλής σε εκείνους που περιέχονται στις προπαρατεθείσες διατάξεις του τελωνειακού κώδικα.

42. Η SPKR εξηγεί ότι «δεν υποστηρίζει ότι η δυνατότητα για τις τελωνειακές αρχές να γνωστοποιήσουν την ύπαρξη μιας τελωνειακής οφειλής στον κύριο υπόχρεο εξαφανίζεται από μόνο το γεγονός ότι η προθεσμία των ένδεκα μηνών έχει παρέλθει. Η έννομη συνέπεια της μη τηρήσεως της προθεσμίας των ένδεκα μηνών είναι αποκλειστικά ότι ο σχετικός με το βάρος της αποδείξεως κανόνας, που περιέχεται στο άρθρο 378 του εκτελεστικού κανονισμού, δεν μπορεί να έχει εφαρμογή. Αν οι αρχές μπορούν να αποδείξουν την ύπαρξη παρατυπίας και να προσδιορίσουν τον τόπο όπου διεπράχθη η παρατυπία, οι τελωνειακές αρχές της οικείας χώρας θα είναι αρμόδιες για την είσπραξη των δασμών».

43. Ωστόσο, αυτό το επιχείρημα δεν είναι πειστικό.

44. Συγκεκριμένα, η γνωστοποίηση υπό την έννοια του άρθρου 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού γίνεται ακριβώς διότι ο τόπος όπου διεπράχθηκε η παραβίαση ή παρατυπία δεν μπορεί να προσδιοριστεί⁸. Η εξάρτηση, υπό αυτές τις συνθήκες, και όπως προτείνει η SPKR, της είσπραξης των δασμών από την προϋπόθεση ότι οι τελωνειακές αρχές της χώρας αναχωρήσεως αποδεικνύουν σε ποιον τόπο διεπράχθη η παραβίαση, καταλήγει να καταστήσει αδύνατη, στην πράξη, την είσπραξη των εν λόγω δασμών και επομένως, στην πραγματικότητα, να προσθέτει έναν λόγο αποσβέσεως της

8 — Βλ. επίσης τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs στην υπόθεση C-61/98, De Haan (απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, Συλλογή 1999, σ. I-5003): «[η υποχρέωση ενημερώσεως “το συντομότερο δυνατό και το αργότερο πριν από τη λήξη του ενδέκατου μήνα από την ημερομηνία καταχώρισης της δήλωσης κανονικής διαμετακόμισης”] είναι ασφές ότι προβλέπεται για τις περιπτώσεις που τα εμπόρευμα έχουν “χαθεί” και οι τελωνειακές αρχές δεν έχουν αποδείξεις για το τι συνέβη σ’ αυτά» (σημείο 61).

7 — Βλ. επίσης την απόφαση της 24ης Ιουνίου 1993, C-90/92, Dr. Treutter (Συλλογή 1993, σ. I-3569, σκέψη 11).

τελωνειακής οφειλής σε εκείνους που περιλαμβάνονται ήδη στον τελωνειακό κώδικα.

45. Επιπλέον, η προϋπόθεση που προτείνει η SPKR οδηγεί στην προσθήκη στο άρθρο 378, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, ενός βάρους αποδείξεως που βαρύνει τις τελωνειακές αρχές που ουδόλως περιλαμβάνεται σε αυτόν.

46. Αυτή η διάταξη κατανέμει τις αρμοδιότητες λαμβάνοντας υπόψη αντικειμενικά κριτήρια (το κράτος μέλος από το οποίο εξαρτάται το τελωνείο αναχωρήσεως ή το κράτος μέλος από το οποίο εξαρτάται το τελωνείο διαμετακομίσεως κατά την είσοδο στην Κοινότητα και στο οποίο εκδίδεται σχετική βεβαίωση), με δυνατότητα για τον κύριο υπόχρεο να αποδείξει τη νομιμότητα της πράξεως διαμετακομίσεως ή τον τόπο όπου πράγματι διεπράχθη η παράβαση ή παρατυπία. Αυτή η διάταξη ουδόλως περιέχει, ωστόσο, τις σχετικές με την απόδειξη υποχρεώσεις που η SPKR θέλει να επιβάλει στις τελωνειακές αρχές.

47. Η SPKR προσθέτει ακόμη, ότι ακόμη και αν υποτεθεί ότι υφίσταται σύγκρουση — το οποίο αμφισβητεί — μεταξύ των διατάξεων του τελωνειακού κώδικα, αφενός, και εκείνων του εκτελεστικού κανονισμού, αφετέρου, από την αρχή της *lex specialis* προκύπτει ότι οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 379, παράγραφοι 1 και 2, του εκτελεστικού κανονισμού πρέπει να υπερισχύουν των διατάξεων του τελωνειακού κώδικα.

48. Επιβάλλεται, συναφώς, η διαπίστωση, την οποία έκανα, ότι, βάσει της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου, ο εκτελεστικός κανονισμός πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με τον τελωνειακό κώδικα. Το να θεωρηθεί ότι στον εκτελεστικό κανονισμό υφίστανται ειδικοί κανόνες που αποκλίνουν από τις διατάξεις του τελωνειακού κώδικα αντίκειται σε αυτή την αρχή.

49. Προς στήριξη της απόψεώς της ότι η προθεσμία των ένδεκα μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού έχει αποκλειστικό χαρακτήρα, η SPKR υποστηρίζει επίσης ότι αυτή η προθεσμία αποσκοπεί στην προστασία του συμφέροντος του κυρίου υποχρέου.

50. Κατά την άποψή της, αν ο κύριος υπόχρεος λαμβάνει γνωστοποίηση για την ύπαρξη παρατυπιών, οφείλει, σύμφωνα με τη γενική αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, να έχει τη δυνατότητα να αποδείξει ότι δεν στοιχειοθετείται συγκεκριμένη ευθύνη του. Όσο περισσότερος καιρός παρέρχεται, τόσο δυσχερέστερη καθίσταται η αποκατάσταση της διεξαγωγής της διαδικασίας.

51. Καίτοι συμμερίζομαι την άποψη της SPKR ότι ο κύριος οφειλέτης έχει, πράγματι, συμφέρον να ενημερώνεται, το ταχύτερο δυνατόν, σχετικά με την ύπαρξη ενδεχομένων παρατυπιών, είμαι, ωστόσο, της άποψης ότι αυτό το συμφέρον δεν μπορεί να οδηγήσει καθεαυτό στο συμπέρασμα ότι η παρέμβαση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών δεν επιτρέπει πλέον στις τελωνειακές αρχές να εισπράξουν τους εν λόγω δασμούς.

52. Συγκεκριμένα, συναφώς, συντάσσομαι με τις εξηγήσεις της Επιτροπής ότι «η υπέρβαση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών έχει μόνο περιορισμένες συνέπειες για τον κύριο υπόχρεο. Ο τελευταίος μπορεί να αποδείξει, λόγου χάριν, εντός της τριετούς προθεσμίας παραγραφής, ότι η πράξη κοινοτικής διαμετακομίσεως εκτυλίχθηκε κατά τρόπο νόμιμο προσκομίζοντας το φορτίο στο τελωνείο προορισμού. Ο κύριος υπόχρεος μπορεί, υπό κανονικές συνθήκες, να βεβαιωθεί ευχερώς ότι το φορτίο προσκομίστηκε κανονικά στο τελωνείο προορισμού. Αν εμπιστεύθηκε το φορτίο σε τρίτον, ο τελευταίος μπορεί να αποδείξει τη νομιμότητα της πράξεως. Ο κύριος υπόχρεος μπορεί να ζητήσει από τους λοιπούς συμβαλλομένους να του παράσχουν αντίγραφο της αποδείξεως νομιμότητας της πράξεως διαμετακομίσεως προκειμένου να μπορεί να αποδείξει, εντός της προθεσμίας παραγραφής, ότι η πράξη διαμετακομίσεως ολοκληρώθηκε».

53. Το συμφέρον, για λόγους αποδείξεως, ενημερώσεως για την ύπαρξη παρατυπιών το ταχύτερο δυνατό δεν μου φαίνεται ότι μπορεί να αναστρέψει, καθεαυτό, το συμπέρασμα, το οποίο συνάγεται, εμμέσως πλην σαφώς, από τα άρθρα 221, παράγραφος 3, και 233 του τελωνειακού κώδικα, ότι η παρέλευση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών δεν μπορεί να οδηγεί στην απόσβεση της τελωνειακής οφειλής.

54. Αυτό το συμπέρασμα μου φαίνεται ότι επιβεβαιώνεται περαιτέρω εν προκειμένω, εφόσον πρόκειται για νόθευση εγγράφων.

55. Πράγματι, όπως εξηγεί η Δανική Κυβέρνηση, «στην περίπτωση που προσπαθούμε να συναγάγουμε συμπέρασμα, για παράδειγμα, για τη διενέργεια μιας πράξεως διαμετακομίσεως βάσει της επιστροφής, στο τελωνείο αναχωρήσεως, των αντιτύπων των τελωνειακών εγγράφων που προορίζονται για επιστροφή και φέρουν παραποιημένες σφραγίδες, το τελωνείο αναχωρήσεως θα θεωρήσει, εκ των προτέρων, ότι η πράξη διαμετακομίσεως ολοκληρώθηκε νομίμως στο τελωνείο προορισμού.

Παραδείγματος χάριν, τα επίδικα στην κύρια δίκη φορτία αναχώρησαν κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Ιανουαρίου και Ιουνίου 1994. Ωστόσο, οι τελωνειακές αρχές του τελωνείου αναχωρήσεως μπόρεσαν να επαληθεύσουν οριστικά την αυθεντικότητα του συνόλου των αντιτύπων προς επιστροφή μόλις τον Δεκέμβριο του 1995 και τον Αύγουστο του 1996, όταν αποδείχθηκε ότι τα αντίτυπα προς επιστροφή ήταν νοθευμένα [...].

Σε μια τέτοια περίπτωση, η αποκάλυψη, από το τελωνείο αναχωρήσεως, της νοθεύσεως πριν από την παρέλευση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών είναι εντελώς αμφίβολη. Όσο πιο επιδέξια έχει γίνει η νόθευση, τόσο περισσότερος χρόνος θα παρέλθει προτού οι τελωνειακές αρχές αποκαλύψουν την απάτη.»

56. Επομένως, συντάσσομαι με τις παρατηρήσεις της Επιτροπής ότι «το γεγονός ότι η νόθευση απεκαλύφθη μόλις μετά την παρέλευση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών δεν οφείλεται αναγκαστικά σε γεγονός που μπορεί να προσαφθεί στις τελωνειακές

αρχές. Το να δεχθούμε ότι ο κύριος υπόχρεος απαλλάσσεται της υποχρεώσεώς του λόγω της υπερβάσεως της προθεσμίας των ένδεκα μηνών συνιστά σημαντική μεταβολή των υποχρεώσεων που υπέχει. Αυτή η νομική έννοια σημαίνει ότι σε πολυάριθμες περιπτώσεις νοθευμένων εγγράφων διαμετακομίσεως δεν μπορεί να ζητηθεί από τον κύριο υπόχρεο η είσπραξη της οφειλής που έχει γεννηθεί. Μία τέτοια νομική κατασκευή θα ήταν επιζήμια για τη μάχη κατά της απάτης και την προστασία των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων».

57. Δεδομένου ότι η υπέρβαση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών δεν αποτελεί, επομένως, εμπόδιο για την είσπραξη της τελωνειακής οφειλής, τίθεται ωστόσο το ζήτημα ποιες είναι οι έννομες συνέπειες της υπερβάσεως αυτής της προθεσμίας. Αυτή η προθεσμία πρέπει να έχει κάποιο νόημα, άλλως δεν θα περιεχόταν στον εκτελεστικό κανονισμό.

58. Η Γαλλική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση της Δανίας και η Γερμανική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή εκτιμούν ότι πρόκειται για προθεσμία στόχος της οποίας είναι η διασφάλιση μιας ταχείας και ενιαίας εφαρμογής εκ μέρους των αρμόδιων διοικητικών αρχών των διατάξεων περί εισπράξεως της τελωνειακής οφειλής.

59. Η Δανική και Γαλλική Κυβέρνηση κάνουν, συναφώς, μνεία, λίαν ευστόχως

κατά την άποψή μου, στις αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 1998, Covita⁹, και De Haan, προπαρατεθείσα. Στην τελευταία, το Δικαστήριο έκρινε ότι:

«[...] όπως το Δικαστήριο έκρινε με την απόφαση του της 26ης Νοεμβρίου 1998, C-370/96, Covita (Συλλογή 1998, σ. I-7711, σκέψεις 36 και 37), η μη τήρηση από τις τελωνειακές αρχές, κατά την εκ των υστέρων είσπραξη τελωνειακών δασμών, των προθεσμιών των άρθρων 3 και 5 του κανονισμού 1854/89 δεν καταργεί το δικαίωμα των αρχών αυτών να προχωρήσουν στην είσπραξη αυτή όταν η εν λόγω είσπραξη γίνεται τηρουμένης της τριετούς προθεσμίας του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1697/79. Συγκεκριμένα, μοναδικός σκοπός των προθεσμιών αυτών είναι να εξασφαλιστεί η ταχεία και ομοιόμορφη εφαρμογή, από τις αρμόδιες διοικητικές αρχές, των τεχνικών λεπτομερειών της βεβαιώσεως των ποσών εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών. Ναι μεν η μη τήρηση των προθεσμιών αυτών από τις τελωνειακές αρχές μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την καταβολή από το σχετικό κράτος μέλος τόκων υπερημερίας στις Κοινότητες, στο πλαίσιο της διαθέσεως των ιδίων πόρων, πλην όμως δεν θέτει υπό αμφισβήτηση το απαιτητό της τελωνειακής οφειλής ούτε το δικαίωμα των αρχών αυτών να προχωρήσουν στην εκ των υστέρων είσπραξη.

Το ίδιο ισχύει για την προθεσμία του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1854/89. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι, εν προκειμένω, οι τελωνειακές αρχές δεν ενημέρωσαν τον κύριο υπόχρεο για το ύψος των δασμών όταν οι δασμοί αυτοί όντως βεβαιώθηκαν, πράγμα που δεν προκύπτει

9 — C-370/96, Συλλογή 1998, σ. I-7711.

από τη δικογραφία, η εν λόγω παραγνώριση των διατάξεων του άρθρου 6, παράγραφος 1, δεν μπορεί από μόνη της να εμποδίσει την είσπραξη των οφειλομένων δασμών όταν η είσπραξη αυτή γίνεται τηρουμένης της τριετούς προθεσμίας του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1697/79»¹⁰.

προβλέπει το άρθρο 379, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, και θα γίνεται η είσπραξη των οικείων φόρων και, τέλος, η διάθεση των ιδίων πόρων.

60. Παρά το γεγονός ότι σ' εκείνη την υπόθεση πρόκειται για την προθεσμία βεβαιώσεως των ποσών των δασμών, ο χαρακτηρισμός εκ μέρους του Δικαστηρίου της φύσεως αυτής της προθεσμίας μου φαίνεται εξίσου εύστοχος και για την επίδικη στην υπό κρίση υπόθεση προθεσμία των ένδεκα μηνών.

63. Επομένως, μου φαίνεται ότι η προθεσμία των ένδεκα μηνών παίζει σημαντικό ρόλο σε όλον αυτό το μηχανισμό, όχι προς το συμφέρον του κυρίως υποχρέου, αλλά προς το συμφέρον της αποτελεσματικής εισπράξεως των δασμών και, τέλος, της ταχείας διαθέσεως των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.

64. Επομένως, η υπέρβαση της προθεσμίας δεν έχει συνέπειες όσον αφορά το απαιτητό της τελωνειακής οφειλής του κυρίου υποχρέου αλλά μπορεί, ενδεχομένως, να συνιστά, εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους, παράβαση των κοινοτικών του υποχρεώσεων.

65. Σε αυτό το στάδιο της συλλογιστικής, επιβάλλεται η μνεία της αποφάσεως της 21ης Οκτωβρίου 1999, *Lensing & Brockhausen*¹¹, στην οποία το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί της τριμήνης προθεσμίας, όπως προβλέπεται από το άρθρο 379, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού.

66. Σχετικά με αυτή την προθεσμία, το Δικαστήριο έκρινε ότι «[...] το κράτος μέλος από το οποίο εξαρτάται το τελωνείο αναχω-

61. Τα άρθρα 378 και 379 του εκτελεστικού κανονισμού αποσκοπούν να δώσουν στον κύριο υπόχρεο μια τελευταία ευκαιρία να αποδείξει ότι δεν διεπράχθη παρατυπία ή να αποδείξει ότι αυτή διεπράχθη σε τόπο άλλο από εκείνο του κράτους μέλους αναχωρήσεως.

62. Προς το συμφέρον της αποτελεσματικής διαθέσεως των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, είναι αναγκαίο αυτή η απόδειξη να γίνεται το ταχύτερο δυνατόν. Όσο αργότερα ο κύριος υπόχρεος ενημερώνεται για την υπαρξη παρατυπίας, τόσο αργότερα θα λήγει η προθεσμία των τριών μηνών που

10 — Προπαρατεθείσα απόφαση *De Haan*, σκέψεις 34 και 35.

11 — C-233/98, Συλλογή 1999, σ. I-7349.

ρήσεως μπορεί να προβεί στην είσπραξη εισαγωγικών δασμών μόνον εφόσον επισήμανε στον κυρίως υπόχρεο ότι διέθετε προθεσμία τριών μηνών για να προσκομίσει αποδείξεις σχετικά με τον τόπο διαπράξεως της παραβάσεως ή της παρατυπίας και εφόσον τέτοιες αποδείξεις δεν προσκομίστηκαν εντός της προθεσμίας αυτής»¹².

67. Συντάσσομαι με την άποψη της Δανικής και της Γαλλικής Κυβερνήσεως και της Επιτροπής ότι η προθεσμία των ένδεκα μηνών που προβλέπει το άρθρο 379, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, αφενός, και η προθεσμία των τριών μηνών, που προβλέπει η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση *Lensing & Brockhausen*, αφετέρου, είναι διαφορετικές.

68. Όπως εξηγεί η Επιτροπή, «η δυνατότητα προσκομίσεως της αποδείξεως, που αναφέρεται στην παράγραφο 2, προβλέπεται προς το συμφέρον του κυρίως υποχρέου, ενώ ο κύριος στόχος της προθεσμίας των ένδεκα μηνών είναι η επιτάχυνση της εισπράξεως μιας ενδεχόμενης τελωνειακής οφειλής».

69. Ωστόσο, η μη τήρηση της προθεσμίας των τριών μηνών, που προβλέπει το άρθρο 379, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού επίσης δεν οδηγεί σε απόσβεση της τελωνειακής οφειλής.

70. Η Επιτροπή ορθώς παρατηρεί ότι «το γεγονός και μόνον ότι η δυνατότητα [προσκομίσεως της αποδείξεως βάσει του άρθρου 379, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού] δεν δόθηκε στον κύριο υπόχρεο δεν επιφέρει την απόσβεση της τελωνειακής οφειλής. Οι τελωνειακές αρχές μπορούν, βάσει των περιστάσεων, να χορηγήσουν ανά πάσα στιγμή στον κύριο υπόχρεο προθεσμία τριών μηνών εντός της οποίας ο οφειλέτης της τελωνειακής οφειλής μπορεί να προσκομίσει τις απαιτούμενες αποδείξεις».

71. Επομένως, εάν η μη τήρηση της προθεσμίας των τριών μηνών, παρά το γεγονός ότι προβλέπεται προς το συμφέρον του κυρίου υποχρέου, δεν επιφέρει την απόσβεση της τελωνειακής οφειλής, δεν βλέπω γιατί η μη τήρηση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών, που δεν έχει αυτό το χαρακτηριστικό, θα έπρεπε να είχε ένα τέτοιο αποτέλεσμα.

72. Για όλους αυτούς τους λόγους, προτείνω να δοθεί στο αιτούν δικαστήριο η απάντηση ότι οι διατάξεις του τελωνειακού κώδικα και του εκτελεστικού κανονισμού, ιδίως το άρθρο 379, παράγραφος 1, αυτού του κανονισμού, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι το τελωνείο αναχωρήσεως μπορεί να εισπράξει τελωνειακή οφειλή, η οποία έχει γεννηθεί κατόπιν παραβάσεως ή παρατυπίας σχετιζομένης με εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση, από τον κύριο υπόχρεο, ακόμη και αν αυτός δεν ενημερώθηκε πριν από τη λήξη της προθεσμίας των ένδεκα μηνών μετά την ημερομηνία καταχωρίσεως της δηλώσεως κοινοτικής διαμετακομίσεως, όπως ορίζεται στο εν λόγω άρθρο.

¹² — Προπαρατεθείσα απόφαση *Lensing & Brockhausen*, σκέψη 31.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

καθορισμό του ζητήματος αν το κράτος μέλος παρέβη τις κοινοτικές του υποχρεώσεις. Αυτό το ζήτημα δεν επηρεάζει, ωστόσο, το είδος της τελωνειακής οφειλής καθώς και τις συναφείς υποχρεώσεις του κυρίου υποχρέου.

73. Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν το γεγονός ότι το τελωνείο αναχωρήσεως δεν ακολούθησε διοικητική οδηγία για την αποστολή στοιχείων που έχει καθορίσει η επιτροπή τελωνειακού κώδικα (ΣΕΓ), ή το γεγονός ότι μπορεί να προσαφθεί στις αρχές του τελωνείου αναχωρήσεως ότι δεν πραγματοποιήσαν έγκαιρη γνωστοποίηση, έχει σημασία για την απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

74. Είμαι της άποψης, όπως και η Γαλλική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση της Δανίας, η Γερμανική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή, ότι η απάντηση σε αυτό το ερώτημα είναι αρνητική.

77. Επιπλέον, κάνοντας μνεία της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2000, *Met-Trans και Sagrol*¹³, στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι στο μέτρο που το γράμμα του νόμου προβλέπει προθεσμία ενός έτους, κανονιστική ρύθμιση δεν μπορεί να παραμεριστεί με διοικητική συμφωνία μεταξύ κρατών μελών, προβλέπουμε συντομότερη προθεσμία, η οποία δεν έχει νόμιμη ισχύ, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή παρατηρούν, ορθώς κατά την άποψή μου, ότι το ΣΕΓ συνιστά τρόπο οργάνωσης των σχέσεων μεταξύ των τελωνειακών αρχών των κρατών μελών και ότι, ως εκ τούτου, δεν απονέμει δικαιώματα ούτε συνεπάγεται υποχρεώσεις για τους ιδιώτες. Οι τελευταίοι δεν μπορούν, επομένως, να επικαλεστούν την παράβασή του προς στήριξη μιας προσφυγής.

75. Από την ανάλυση του πρώτου ερωτήματος προκύπτει ότι η υπέρβαση της προθεσμίας των ένδεκα μηνών δεν μπορεί να επηρεάσει τις υποχρεώσεις του κυρίου υποχρέου να εξοφλήσει την τελωνειακή οφειλή. Οι λόγοι για τους οποίους έγινε η υπέρβαση της προθεσμίας δεν έχουν επομένως σημασία.

78. Προτείνω, επομένως, να δοθεί στο αιτούν δικαστήριο η απάντηση ότι το γεγονός ότι το τελωνείο αναχωρήσεως δεν ακολούθησε διοικητική οδηγία για την αποστολή στοιχείων που έχει καθορίσει η επιτροπή τελωνειακού κώδικα (ΣΕΓ), ή μπορεί να προσαφθεί στις αρχές του τελωνείου αναχωρήσεως ότι δεν πραγματοποιήσαν έγκαιρη γνωστοποίηση, δεν έχει σημασία για την απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

76. Αντιθέτως, αυτοί οι λόγοι μπορούν να έχουν σημασία όταν πρόκειται για τον

¹³ — C-310/98 και C-406/98, Συλλογή 2000, σ. I-1797, σκέψη 48.

V — Πρόταση

79. Ενόψει των προεκτεθέντων, προτείνω να δοθεί στα ερωτήματα του Vestre Landsret η ακόλουθη απάντηση:

- Οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92, ιδίως το άρθρο 379, παράγραφος 1, του κανονισμού 2454/93, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι το τελωνείο αναχωρήσεως μπορεί να εισπράξει τελωνειακή οφειλή, η οποία έχει γεννηθεί κατόπιν παραβάσεως ή παρατυπίας σχετιζομένης με εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση, από τον κύριο υπόχρεο, ακόμη και αν αυτός δεν ενημερώθηκε πριν από τη λήξη της προθεσμίας των ένδεκα μηνών μετά την ημερομηνία καταχωρίσεως της δηλώσεως κοινοτικής διαμετακομίσεως, όπως ορίζεται στο άρθρο 379 του εκτελεστικού κανονισμού.
- Το γεγονός ότι το τελωνείο αναχωρήσεως δεν ακολούθησε διοικητική οδηγία για την αποστολή στοιχείων που έχει καθορίσει η επιτροπή τελωνειακού κώδικα, ήτοι το ΣΕΓ, ή μπορεί να προσαφθεί στις αρχές του τελωνείου αναχωρήσεως ότι δεν πραγματοποιήσαν έγκαιρη γνωστοποίηση, δεν έχει σημασία για την απόννηση στο πρώτο ερώτημα.